

Clemens J. Setz

Váha

Die Waage

1

Světlo na schodech zhaslo a Daniel se ocitl v naprosté tmě přede dveřmi do bytu ve čtvrtém poschodí. Hudba, která odtamtud duněla, zněla na holé chodbě bez oken tvrdě a monotónně. Daniel znovu rozsvítil; musel se hodně nahnout dopředu, aby na vypínač dosáhl. Štítek na dveřích, na který před chvílí zíral, se opět objevil a na něm stálo totéž co předtím: *Gerd & Elfrieda Kaiserovi*.

Chvíli stál a naslouchal, jak se hudba šplhá do dalšího epileptického bodu – pak nechal nohy, aby se otočily a sešly zpátky po schodech dolů do jeho bytu.

– No a?

– Řekl jsem jim to, odpověděl Daniel.

Sehnul se až k zemi a zul si boty. Žena okamžitě zamířila do ložnice.

– Ani o kousek míň, volala odtamtud.

– Cože?

Daniel si svlékl šaty, které si předtím natáhl přes pyžamo.

Rita vyšla z ložnice.

– Vůbec žádný rozdíl, řekla.

– Víc než jim to říct dělat nemůžu.

– A cos jim přesně řekl?

– Aby tu hudbu ztišili, řekl. Protože tu bydlí lidé, kteří chtějí spát.

– A?

– No ten člověk, co otevřel, na to jen kývl a zase zavřel. Ale nebyl nepříjemný.

Alespoň nevypadal na to, že se na mě vykašle nebo mě bude ignorovat nebo... třeba si chce jen doposlechnout tuhle píseň.

– Je půl druhé!

– Ano, já vím.

– Kromě toho neposlouchá žádné písně, řekla, tohle jsou jen nějaký nekonečný technokraviny.

– Ale prosím tě, to nám tady dole pravděpodobně jen tak připadá, řekl Daniel.

Začervenal se snad? Pocítil horkost ve tvářích. Snažil se vyhnout jejímu pohledu.

– Víš co? řekla. Tomu nad námi je úplně fuk, cos mu říkal.

– Může být. Udělal jsem, co jsem mohl, odpověděl a zamířil kolem ní do koupelny.

Umyl si ruce a nastříkal si trochu studené vody na tváře.

Později zase musel myslet na ten štítek na dveřích a na jména, která na něm byla napsaná, dokonce ještě teď, když už dávno ležel v posteli a snažil se zapomenout na hudbu, jež se pevně usadila ve zdech.

2

V poštovní schránce našel dopis, v němž stálo něco o čase – to slovo se několikrát blýsklo v textu, napsané velkými písmeny. Šlo o reklamu na nový druh pojištění. Jen s námahou četl dál, protože na chodbě bylo tma a jeho zrak se v poslední době zase zhoršil. Nenašel zatím čas opatřit si nové brýle. K tomu se přidružila ještě nespavost, která všechno jen zhoršovala.

Obracel nerozhodně dopis v prstech, pak ho odložil na hromádku letáčků, které se tu zdarma povalovaly a byly určeny k vyhození.

Zamkl schránku, vsunul klíč do kapsy a vyšel zadním vchodem na dvůr. Uvítalo ho ostré sluneční světlo. Zakryl si rukou oči.

V první chvíli ho napadlo, že to, co vidí stát vedle popelnic, jsou velké hodiny; jeden z těch starodávných exemplářů, jaké je možné vidět ve šlechtických venkovských sídlech a v jejichž útrobách lze pozorovat melancholické kyvadlo a ozubená kolečka, pohybující se v rytmu nějaké tajuplné smuteční hudby.

Přistoupil blíž. Vlevo nad ciferníkem byla umístěna malá kovová skříňka, na ní tři stylizované mince a pod nimi číslice 2, 1 a 50. Váha měla kovové stupátko, na kterém bylo vidět stylizované otisky dvou bosých nohou.

Někdo se zřejmě chtěl té obludnosti zbavit. Na druhé straně, uvažoval Daniel, tady přece neskladný odpad vůbec neberou.

Daniel položil opatrně nohu na stupátko a zhoupal se. Nic se nestalo. Zkusil to větší silou a viděl, že malá černá ručička se trochu roztřásla. Mincovní automatika zřejmě ještě fungovala, váha nebyla rozbitá. Aniž nad tím přemýšlel, zajela mu ruka do kapsy pro drobné, ale pak nad tou nerozumností zavrtěl hlavou. Měl váhu u sebe v koupelně, dokonce elektronickou. A navíc dobře věděl, kolik váží.

Nechal váhu váhou a zamířil k autu. Teprve když zabouchl dveře a ostrý okraj bezpečnostního pásu mu klouzal v ruce, uvědomil si, že s sebou vzal všechnu poštu včetně brožur a reklam, které chtěl vyhodit. Hněvalo ho to a hodil je na sedadlo spolujezdce.

Hloupá váha, pomyslel si, když s autem opatrně vyjížděl z úzkého vjezdu.

Jen dorazil do kanceláře, hodil dopis z pojišťovny i s ostatními reklamami okamžitě do koše, namačkal je až na dno, a pak zavolal domů ženě. Vzala to až po šestém zvonění a byla celá udýchaná. V pozadí slyšel hudbu z rádia, takže byla nejspíš v pokoji, kde měli stát stereo. Ale proč tak popadala dech?

Mohl se jí na to zeptat, ale neudělal to. Vyprávěl jí, co právě našel na dvoře. Nejdřív nevěděla, co jí chce, pak se ho zeptala, proč jí kvůli tomu volá.

– No jen tak, řekl Daniel.

– Dobře.

Zhluboka vydechla.

– Můžeš mi něco prozradit? řekl. Který idiot postaví něco takového do zahrady?

– Cože? Nemám zdání, odpověděla.

– Zabírá to tam hrozně místa, řekl Daniel. Člověk se ani nedostane ke kolům.

– A jak je to velké? zeptala se.

– No obrovské ...

Daniel udělal vsedě pohyb, jako by chtěl plavat, aby naznačil, jak je ten zvláštní relikv.

– Co to znamená obrovské? Asi jako trampolína?

– Ne, ne, ne tak velké jako... Nanejvýš asi tak jako, jako...

Hledal vhodné přirovnání, ale když si všiml, že žena na druhé konci pokašlává, řekl, co ho právě napadlo.

– Jako dítě. Nanejvýš jako dítě.

– Ale to přece není nic obrovského, řekla žena. Možná se na to později půjdu podívat.

– Ne! Nechoď nikam dolů, zvolal Daniel.

Žena chvíli mlčela. Daniel si všiml, že svírá sluchátko oběma rukama.

– No dobře, řekla nakonec. Co se děje? Nevymyslel sis to nakonec všechno?

Není to zase jedna z tvých historek, které mi mají v životě pomoci? Pokud to –

– Ne, ne, řekl Daniel, jen jsem si myslel, že to možná někomu patří.

– No tak dobře, řekla. Vidím, že jsi ve stresu. Vyplň si křížovku.

– Dobře, to udělám, řekl a položil sluchátko.

3

Danielova dcera Lena se vlastně jmenovala Elena, nebo také Helena, s nevýrazným H; v jejím rodném a křestním listě byly obě verze. Daniel a Rita ji adoptovali. Pocházela z Mexika, ale svůj původ už dávno odložila jako nepotřebnou věc. Ještě si docela dobře vzpomínala na rodnou mateřštinu, ale jen když ji někdo španělsky oslovil, což se vlastně nikdy nestávalo, nanejvýš snad v televizi. Náhoda tomu chtěla, že se trochu podobala Ritě. Daniel někdy přemýšlel o Leniných biologických rodičích. Aniž by tím chtěl něco určitého vyjádřit, představoval si je, jak stojí u velké řeky.

Ritu poznal v práci, ale ona dala krátce nato výpověď. Studovala architekturu a chtěla se pustit do návrhářství. Netrvalo dlouho a dostala za své návrhy první

menší cenu; umístila se na druhém místě. Doklad visel jeden večer na stěně, seděli před ním a pozorovali ho za tikotu hodin. Druhého dne byl pryč.

Krátce nato spolu poprvé mluvili o mysteriu zvaném adopce.

Protože se celý den nemohl soustředit, vzpomínal na to, co bylo, a myslel na váhu, která stála na dvoře a čekala – ne, ovšemže na něho nečekala; co je to jen za hlouposti!

Při studiu plánu, na němž byly vidět záhadně průsvitné základy nemocnice, si až po třetí kontrole všiml jednoznačně chybného propočtu. Ukázal ho kolegovi, ten mu vzal plán z ruky a zatímco se Daniel neúžitečně pohupoval na špičkách, mlčky ho bod po bodu zkoumal.

Zeptal se, jestli by nevadilo, kdyby dneska odešel z práce dřív. Kolegův vous se otřel o stavební plán, pak muž zdvihl oči a přikývl.

– Jistěže ne, řekl.

4

Když chtěl jet druhého dne do práce, uviděl na zahradě majitele domu pana Greitha. Greith měl na sobě tričko, na kterém bylo vidět abstraktní vodní plochu a hnědý kopec někde na ostrově. Měl tam ještě namalovanou palmu, ale ta jako by se chystala padnout. Opodál stál pan Gruber, nájemník ze čtvrtého patra.

– Danieli! zvolal Greith. Všiml sis tady našeho dinosaura? Už jsme se na něm všichni projeli.

V ruce třímal lístek, na něm čísla. Daniel rozeznal jen to nahoře: 92. Zamrkal a myslel na svůj horšící se zrak, až mu někdo podržel před nosem minci a on ucukl.

Greith se zasmál, podařilo se mu Daniela vylekat.

– V pořádku, řekl Greith. Nejsi přece první, ne?

Gruber se na potvrzení jeho slov zasmál a ukázal na své boty, jako by to dávalo nějaký smysl.

– Já vím, kolik vážím, řekl Daniel.

– Ale je to zábavnější, když přihlížejí sousedi.

Greith mu poklepal na rameno. Ukázal na galerii po balkonech, s vážnými obličejí shlížející na tři muže v zahradě. Na jednom z nich stál dětský teleskop, jehož hledí byl stočeno do krkolomného úhlu, jako by mu někdo zlomil vaz. Muže ofoukl závan větru, a tak Daniel vzal minci a vhodil ji dovnitř. Zlobilo ho to. Na vteřinu si stoupl na váhu, jen poloviční vahou, ručička zuřivě létala sem a tam, a než se mohla ustálit, Daniel už byl zase z váhy dole a směřoval k autu. Srdce mu tlouklo.

– Hej, volal za ním Greith.

Gruber se řehtal.

Daniel se otočil. Greith na něho ukazoval prstem, a pak jím zamířil na váhu. Daniel mávl rukou, a přestože muži ještě zdaleka nebyli z doslechu, poklepal si významně na náramkové hodinky a nastoupil do auta.

Měl problémy s vyjetím. Přestože si byl jistý, že už ho ti dva nesledují, vyjel nejprve moc blízko zdi, musel zařadit zpátečku a zkusit to ještě jednou. To bude určitě tou únavou, pomyslel si. Zase byly zdi bytu půlku noci plné šílené hudby, a tentokrát ani nešel nahoru, přestože ho o to Rita několikrát žádala.

Než zatočil za roh, zariskoval a ještě naposledy se ohlédl. Muži si ho už vůbec nevšimli. Greith četl něco z lístku a mával přitom rukama.

5

Opět příběhla jeho žena celá udýchaná k telefonu a než mohla promluvit, musela nejdřív chytnout dech.

– Ano? Co je?

Daniel úplně zapomněl, proč jí volá. Řekl tedy:

– Mohlas *potom* ještě usnout?

– Ne. A ty?

– Já ano. Trochu.

– Tak buď rád.

– Zlobíš se? Že jsem tentokrát už ani nahoru nešel?

Mlčela.

– Sám se na sebe zlobím, řekl, ale už jsem byl tak unavený ... a ještě se znova oblékat, táhnout se až nahoru a předvádět se mu –

– Nemusel ses znova oblékat, opravila ho, pro takové případy máme doma župan.

– To není nic pro mě, to já nedělám.

– Tak ty to neděláš, opakovala. To jsem si všimla.

– Ne, tak jsem to nemyslel, řekl. Nenatahuju si prostě přes pyžamo župan a nechodím pak v něm nahoru, abych zvonil u nějakých dveří.

– Ne u *nějakých*, řekla jeho žena podrážděně.

– Zlobíš se? zeptal se.

– Ale co ... nejlepší bude, když se mě na to ještě jednou zeptáš.

– Já si to myslel, řekl Daniel a vstal ze židle. Proč jsi vždycky tak úsečná?

– Co, já?

– No ano, jako například teď.

– Aha.

– No, vidíš?

– Víš co, změňme téma, řekla.

Odkáslal si, ale chraplavý tón, který měl v hlase už od rána, nezmizel. Napadlo ho, že se mu rozvázala tkanička u levé boty. Položil sluchátko na vidlici a sehnul se pod stůl. Když utáhl uzlík, uvědomil si, že položil sluchátko a ani se nerozloučil.

Zíral na černý telefon. Přemýšlel, jestli má znovu zavolat, aby se jí omluvil, ale volal od rána už dvakrát a ona pokaždé reagovala podrážděně. Podrážděně, úsečně. Bez dechu. Dneska jako včera.

Daniel se otáčel v křesle sem a tam. Ani jí nevyličil, že ho nutili lézt na váhu. Možná ne přímo nutili. Mohl jsem taky říct ne, řekl si. A kromě toho, o co vlastně šlo? *Jeho* peníze to nebyly. A za svou váhu, říkal si, se stydět nemusím. Je to normální váha.

Zaslechl odvedle hudbu a šel ke dveřím.

– Ticho, prosím.

Dva kolegové, kteří nastoupili k firmě teprve před týdnem, se na něho udiveně podívali. Ale místo toho, aby ztišili rádio, které hrálo do naprosté neškodnosti ustrnulé lidovky, čekali, až se zase stáhne do své kanceláře.

6

Když zajížděl s vozem na parkoviště, musel zastavit a čekat. Greith, který zjevně strávil celý den na zahradě, mu stál v cestě a pohrával si s kropicí konví.

Daniel zatroubil, Greith zdvihl hlavu, usmál se, neslyšně se omluvil a ustoupil stranou. Když zamířil k váze, zbyla po něm na asfaltu mokrá Rorschachova skvrna.

Greith si před váhou klekl, v ruce malou olejničku, jako by se chtěl modlit.

Daniel vystoupil z vozu, a Greith ho k sobě gestem hned přivolal. Daniel dělal, jako by mu právě zvonil mobil. V chvatu ho vyhrabal, dal si ho k uchu a vešel rychle do chodby.

Vedle schránky visel nějaký papír. Přistoupil blíž. Idioti, pomyslel si.

Zřejmě měli zábavu z toho, že si o tom nesmyslném vážení vedli záznamy. Na papíře byla vyvedena jednoduchá tabulka se jmény nájemníků, kromě jiných také Gerda a Elfriedy Kaiserových. Gerd vážil 90 kilo, žádná lehká váha. Po straně bylo několik doplňujících poznámek škrabopisem, který Daniel nedokázal rozluštit, ale poznal ten papír: byl to reklamní dopis z pojišťovny.

Kromě Greitha a Grubera nevážil v domě nikdo přes 100 kilo. Hledal svoje jméno a našel je, vedle byly dva otazníky.

Pitomci, pomyslel si.

Jeho žena scházela. Ulehčeně si oddychl. Když si setřel pot z čela, přišlo mu to všechno už samozřejmé. Byl nesmysl dělat si kvůli tomu starosti.

Přesto pomačkaný papír narovnal, vděčně a trochu roztřeseně, a začal pátrat po dalších jménech, která ho zajímala. Ve čtyřposchodovém domě byla spousta nájemníků, mnozí z nich se nastěhovali teprve před několika měsíci, a některá jména mu nic neříkala. V domě bylo jen několik stálic, k těm patřil i on. Přirozeně Greith. A Gruber. A jeden starý Jamajčan, kterému všichni říkali Erik a který – Danielův prst hledal příslušný záznam – vážil 75 kilo. Býval by mu řekl víc.

– Ještě to zdaleka není úplné.

Daniel ustoupil stranou.

– Ne všichni si chtějí na našem dinosaurovi zajezdit, řekl Greith vesele a utřel si do trička své zaolejované prsty.

Na dinosaurovi zajezdit, znělo ozvěnou v Danielově hlavě, zatímco krácel do schodů, na rtech předstíraný úsměv.

Greith zůstal stát a díval se za ním. A nedíval se nijak nepřívětivě.

7

Bylo časně ráno. Vejce k snídani v červeném kalíšku vypadalo, jako by se nad něčím vážně zamýšlelo. Tichý, oblý předmět. Daniel naklepal jeho bílou hlavičkou obrácenou stranou lžičky a nehty s požitkem sloupal skořápku. Vzrušující protiklad tvrdé skořápky a měkkého vnitřku v něm probudil chuť k jídlu. Vyjídal vajíčko a díval se přitom z okna.

Vyluštil toho rána tři křížovky. Tajenku tvořila slova *Ztroskotání, Karate a Srí Lanka*.

Venku klokotala už celou dobu policejní helikoptéra.

Když narazil předními zuby do šálku s kávou, napadlo ho, že má strach. Ten pocit mu bránil ve volném pohybu. Jako by stál až po ramena v ledově studené vodě. Když polkl, musel myslet na to, že polkl.

Zastavil se před zrcadlem v předpokoji a zkoumal své držení těla. Narovnal se, otáčel se sem a tam a jeho odraz dělal totéž. Pak ztratil trpělivost a otočil se.

Rita vyšla z koupelny.

– Ty už jdeš? zeptala se.

Daniel nejistě přikývl. Ano, už musel jít. Ale napadlo ho, že se ještě nerozloučil s Lenou, vrátil se tedy do dětského pokoje a řekl:

– Tak ahoj.

Krátce k němu vzhlédla.

Po cestě do práce se pokoušel myslet jenom na ni. Jednou ho porazila v šachu, a to ji opravdu nenechal vyhrát. Bylo jí teprve šest.

8

Příštího večera ho Lena nutila, aby s ní šel dolů do zahrady, grilovalo se tam. Daniel řekl ne, protože je nikdo nepozval, ale Lena na tom trvala. Pan Greith na ni prý ze zahrady mávnul. Ať k nim později zajde, schová jí taky jednu pěknou kotletku.

Mezitím se zešeřilo a Lena, které se z masa udělalo zle, už byla dávno zase nahoře. Daniel postával dole s ostatními muži z domu. Bavili se ve světle malé lampy, kterou rozsvěcel pohybový senzor. Pan Greith ho nechal před několika lety ve dvoře instalovat, aby lidé v noci nezakopávali. Teď však museli každých několik minut mávat pažemi a hloupě poskakovat, aby je senzor rozpoznal. Světlo by se pravděpodobně pořád nevypínalo, kdyby se trochu pohybovali, ale na to byli všichni moc unavení. Většina z nich snědla příliš mnoho masa a teď si vykládali obscénní vtipy.

Pan Greith říkal něco o *seznamovacím večírku* a představoval nové nájemníky tak často, že to všichni za chvíli uměli nazpaměť. Mezi nově příchozími byli také Gerd a Elfrieda Kaiserovi.

Daniel se rozhovoru s nimi vyhýbal.

Pokaždé, když světlo zhaslo, Greith zamával rukama a poskočil, a muži se smáli. Pohybový senzor zaregistroval přítomnost svého pána vždy s malým zpožděním. Váha dostala zpátky svůj dlouhý, tuleňovitý stín, který se na zdi prudce lámal.

– Na tvou tloušťku, Greithi, řekl Gruber.

– Na tvou taky, řekl Greith.

– Tloušť - ku, opakoval Gruber a řehnil se.

Gerd Kaiser smíchy málem vyšplíchl pivo na zem a jazykem si olízl zápěstí. Elfrieda Kaiserová byla jedinou ženou, která ještě zůstala. Podala mu kapesník, ale on ho odmítl.

Po chvíli světlo zase zhaslo. Greith zanádal a začal mávat. Ale protože světlo na jeho oživovací pokusy nereagovalo, odhodlal se nakonec dvakrát těžkopádně povyskočit.

Gruber divoce zatleskal.

– Zatracená elektronika, řekl Greith. Mně se zdá, že je čím dál necitlivější.

– Už tě holt zná, řekl Gerd Kaiser překvapivě familiárním tónem.

Greith jim všem ukázal prostředníček. Chechtali se.

Danielovi byla zima. Strčil si ruce do kapes a sevřel je v pěst.

Muži stáli na dvoře až do noci a povídali si. Daniel už se necítil tak ztracený a dal se do hovoru s Greithem.

– Hele, kolik je vlastně tvé dceři?

– Deset, řekl Daniel.

– Vidím jí vždycky dole procházet, řekl Greith uznale. Deset. Vypadá spíš na dvanáct.

– Jo, v tomhle věku rostou rychle, řekl Kaiser. To je výživou.

– Možná, řekl Daniel.

– Masové výrobky, doplnil Kaiser.

– Ty nevíš náhodou, kolik tvá dcera váží? zeptal se Greith.

– Ano, a k tomu všechny ty příměsi, dodal Daniel.

– A když jsou ještě tolik na vzduchu, řekl Kaiser, to pak rostou jak z vody. Můj syn už mě převyšuje o dva centimetry, a přitom je mu teprve – tedy příští měsíc mu bude třináct.

– Jo, děti, řekl Greith jen tak pro sebe. Zvážit si jedno skutečné dítě, to se někomu hned tak nepoštěstí.

– To je pravda, rostou hrozně rychle, potvrdil Daniel o něco vážnějším hlasem.

– Protože se dělají, řekl Greith svému zdviženému ukazováčku, který se pohyboval v bezprostřední blízkosti jeho oka. Když jde o váhu, jsou citliví jako jehňátka.

Pak světlo zase zhaslo.

– Tak, a já už se ani nehnu, řekl Greith. Dělejte si, co chcete.

– Čtrnáct, řekl Kaiser nahlas. Neřekl jsem předtím třináct? Bude mu čtrnáct, příští měsíc.

– Pro mě za mě si můžeme povídat i potmě, řekl Gruber.

– Jak chcete, řekl Greith.

– Hele, vysvobod' nás, řekl Gruber a jemně do Daniela šfouchl.

Daniel pohnul oběma rukama jako navigátor, který chce navést přistávající letadlo. Nějakou chvíli to trvalo, pak se světlo zase slitovalo. Muži zatleskali. Greith nasál hlučně nosem vzduch, chvílku ho tam zadržel, a pak s požitkem vydechl.

– Nádhera, řekl. Už vás někdy napadlo, že když se ve dvoře rozsvítí, zmizí hvězdy?

– A to ticho, dodal Gruber a ukázal na prázdné balkony a okna, v nichž už se většinou nesvítilo. Všichni spali.

– Letní noc, řekl Greith a pohládl palmu na prsou.

– Myslím, že už taky půjdu spát, řekl Daniel.

V bytě zhasnul světla v pokojích, která vedla do dvora, aby muži dole nevěděli, kdy půjde do postele. Dával si pozor, aby nedělal hluk, a seděl ještě dlouho ve tmě, až na něho konečně přišel spánek.

Ve snu se mu zdálo o kilometry vysoké zvonici, která mu přehrávala chraplavé, suché melodie, po nichž mu černaly špičky prstů.

10

Druhého dne ráno si Daniel myslel, že zahrada je prázdná, ale Greith, po dešti rozčepýřený jako pes, tam pořád ještě byl a dělal nepořádek. Zbytky včerejší oslavy, papírové talířky a lahve od piva, shrnul všechny na jednu hromadu a teď po ní vši silou šlapal. Daniel ho obezřetně pozdravil. Greith se dal okamžitě do líčení toho, jak se mu včera potom, co Daniel odešel, všichni příšerně vysmáli, že žije ještě pořád sám, bez ženské.

– No jo, řekl Daniel.

– Ale já jsem taky člověk, řekl Greith vzdorně.

– Ovšem.

– Možná by se někdo divil, volal Greith, ale i mě se může něco dotknout.

– Ale co, oni to určitě tak...

– A ze všech nejvíc ten nový, ten Gerd, řekl Greith zklamaně. Dělá, jako by věděl...

– Určitě byli všichni trochu –

– ... kolik děti váží, brumlal Greith, a brada mu visela skoro až na prsou.

Opět si položil ruku na tričko. Chvilí ji tam nechal a pohyboval nerozhodně prsty sem a tam, pak se ruka najednou vymrštila a vzala Daniela jemně za rameno.

– Dinosaurů je třeba krmit, řekl. Stejně jako mě, já jsem taky dinosaurus, relikv ze starých dob. Ze starých fajnšmekrovských dob. No tak teď tedy uvidíme... Mám přece pravdu, nebo ne? Všechno popichování má své meze.

Broukal si nějakou zmatenou melodii a Daniel si mezitím stoupl na váhu.

– Určitě je tenhle Gerd Kaiser chytřejší jak já, pokračoval, v určitém smyslu, to nepopírám.

Daniel se nehýbal. Greith ho na kovové stupátko váhy vytáhl, ale v podstatě udělal ten poslední krok *sám*, z vlastního popudu – aby nezakopl, řekl si. Ale teď ho Greith nahoře držel pevně, vlastně mu ještě přidával na váze, protože ho rukou ztěžka tiskl dolů. Ten výsledek bude špatně, myslel si Daniel a hned se v duchu opravil, protože to samozřejmě byla hloupost a pošetilost. Co mu

záleželo na váze – přál si jen, aby mohl slézt dolů. Pokusil se o to a opatrně trhl rameny.

– Ach, řekl Greith a pustil ho. Pardon.

Ručička se s ulehčením vrátila kam patří a ukázala 68 kilogramů, jeho normální váhu. Daniel byl nekonečně rád, že vidí jemu tak důvěrně známou cifru. Bezmála už očekával nějaký nemožný výsledek, třímístnou obludu, s níž by si nevěděl rady. Otočil se a už chtěl z váhy slézt – měl silný pocit, že musí pod sprchu –, ale Greith mu zahradil cestu. Neúmyslně, jak Daniel zjistil, protože si ho vůbec nevšímal. Přehraboval se v kapsách, konečně našel, co hledal, a podržel to ve vzduchu: propisku. Zkusil s ní psát, ale bez podložky to nešlo. Papír byl moc měkký.

– Byl bys tak laskav, řekl zvesela, ale i trochu netrpělivě, a opsal rukou polokruh.

Daniel pochopil. Tiše se omluvil, slezl z váhy a otočil se, aby Greith mohl využít jeho zad jako podložky. Cítil kroužení propisovacího hrotu na kůži. Když bylo číslo konečně zaneseno, Daniel se rozeběhl po schodech nahoru do bytu, aniž se na chodbě zdržoval rozsvěcením.

Jeho dcera se právě chystala obléknout se do školy. Pohládl ji po hlavě a zamumlal něco povzbudivého.

Když konečně ležel ve vaně pod šustící horou koupelové pěny, měl pocit, že tomu právě unikl o vlasek. Později zavolal do kanceláře a tisíckrát se omlouval, dokud ho neujistili, že ho nijak naléhavě nepotřebují.

11

Daniel otevřel oči. Zdálo se mu že vidí vlastní stín, jak letí přes špičky borovic. Seděl v sedačkové lanovce a směřoval k vrcholku hory, z níž vyrostlo obrovské návštěvní centrum.

Zatímco hloubal nad tím zvláštním obrazem, oblékl se a nedošlo mu, že je dneska neděle. Až když vnořil levou paži do chladného rukávu saka a jeho hodinky se na moment zadržly o podšívku, všiml si líného paprsku světla, který vycházel z dětského pokoje. Závěsy byly zatažené. Jeho dcera ještě spala – poplácal ji dlaní po čele, pak si zase s omluvným úsměvem svlékl sako a pověsil je zpátky na ramínko.

Zašel do kuchyně. Žide, těžký kuchyňský stůl, kráječ chleba, opuštěný šálek kávy – všechno jak se zdálo spalo. Jen on byl vzhůru.

Proč vlastně lezl tak brzy z postele? V neděli byl vždycky poslední a zlobil se, když mu někdo bránil vyspat se do sytosti. Srdce mu nesmyslně tlouklo.

Venku pršelo.

Znovu se oblékl a sešel dolů do zahrady.

Ve skrytu starých dveří do dvora pozoroval mrholení, a pak, aniž roztáhl deštník, vyšel na vzduch a nechal na sebe dopadat kapky. Váha stála na dešti, který s pleskáním dopadal na její oblý vršek a promácel půdu kolem, takže se mohl člověk nadít, že se celá brzy propadne do země.

Viděl, že se něco změnilo, a přimhouřil oči. Ale obraz se dostatečně nezaostřil a Daniel musel blíž. Něco se změnilo, ale on hned nepoznal, co. Váha tam stála jako vždycky, široký ciferník hleděl hrozivě do prázdna a masivní tělo působilo svou obrovskou hmotností jako těžké kyvadlo, které se kdysi dávno zastavilo a už s ním nelze hnout.

Povyrostla snad přes noc? To stěží.

Nejprve si Daniel myslel, že za to můžou jeho oči, ale pak to uviděl: na váze něco scházelo. Bylo to jedno ucho, levé – tomu ciferníku s panovačnou, šhubající ručičkou uprostřed scházelo opravdu levé ucho.

Zpotil se. Žádné zábrany, pomyslel si zmateně.

Přejel si rukou po čele a zjistil, že se potí. Přistoupil blíž k váze, aby si změnu pořádně prohlédl. Tam, kde byla upevněna mincovní automatika, s jejíž pomocí bylo možné probudit váhu k životu, uviděl tři černé díry pro šrouby, které už se nejspíš dávno válely někde ve smetí.

Jeho pravá noha udělala krok vpřed a zkusila to. Ručička, podivně lehkonohá a osvobozená, radostně při prvním dotyku poskočila, jako by někdo zatáhl za neviditelný drátek.

– Danieli!

Jeho žena se dívala z okna, ve tváři nevinný údiv a překvapení, nedělní, ničím nezkalený obličej. Nevydržel to a řekl:

– Zavři okno!

– Proč? Co se děje?

Už zase popadá dech, všiml si. A z nějakého důvodu se na to nemohl dívat a zvolal:

– Zavři! Zavři!

Mával oběma rukama, aby ji zaplašil. Ale on se nehýbala, jen výraz jejího obličejce a držení těla se změnilo.

Daniel cítil, jak se pohledy všech sousedů sbíhají na jeho levé tváři jako na vydutém zrcadle. Kůže mu hořela. S rukou na levé polovině tváře se otočil a zdvihl kamínek, který ležel pohotově vedle jeho zamazaných pantoflí. Okno s obličejem jeho ženy se v poslední chvíli zavřelo, ale kámen k němu ani nedoletěl a se suchým zapraščením se odrazil od zdi. Pak začal Daniel hledat u

popelnic seřazených podle barev, napůl na kolenou a napůl vleže, nějaký mnohem větší kámen.